

P.S. ANI

2. číslo / jaro 2012

OBSAH

XIII. ročník Literární a recitační soutěže
Macharův Brandýs 2011

KLÁRA NIČOVÁ – SETKÁNÍ
JAN BLÁHA – VLAK
VOJTĚCH KARNET – VE ŠPATNOU CHVÍLI...

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ
GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

„Víš, Phillipe, pokud si vzpomínám, odjakživa jsem chtěl být průvodčím. Ostatní chlapani možná chtějí být kovboji, piráty či popeláři, ale mé srdce patřilo vždy jedině profesi. Tehdy, když má posedlost vlaky začala, jsme bydleli v Paříži v činžovním domě s okny směřujícími na nádraží Gare Montparnasse. Sledoval jsem denně, jak kolem našeho domu projíždějí vlaky, a vymýšlel si životní příběhy cestujících. Věděl jsem jistě, že se jednou stanu průvodčím a ve vlaku procestuji celý svět. Tehdy jsem ještě neměl ani nejmenší představu o tom, co tato práce obnáší. To jsem zjistil až mnohem později...

Ze svého dětství na Montparnasse mám většinu vzpomínek nejasných, jen jednu si pamatuji téměř, jako by se to stalo včera a přitom už tomu bude necelých devadesát let. Tenkrát o prázdninách roku 1925 jsem právě završil desátý rok života a Montparnasse byl vším, co jsem tenkrát znal. Jestli si dobře pamatuji, všechno to začalo jednoho srpnového úterý...”

Stál jsem před nádražím Gare Montparnasse. Chvilu bylo ticho a najednou se objevil vlak. Houká, hvízdá, funí, kňučí, duní, brzdy kvílejí, lidé se hrnou dopředu, aby získali nejlepší místa, sluhové strkají těžká zavazadla, všichni nastupují, nastává dojemné loučení, dveře se zavírají a je zase ticho. A další vlak. Ticho. A zase další. Vydržel bych tu čekat a dívat se na to malé divadlo celou věčnost, ale maminka má s mojí nejbližší budoucností jiné plány, a tak opouštím nádražní halu a pomalu se šinu k našemu zelináři panu Fournierovi. Říkala, že mám koupit půl kila mrkve a salát, alespoň že na tohle jsem nezapomněl. Za normálních okolností bych asi dobrovolně nešel, ale jelikož je cestou stánek se zmrzlinou, ani jsem moc neodmlouval. Přemýšlím, jakou si dát. Čokoládovou, vanilkovou nebo pistáciovou? Ne, koupím si oříškovou. A co takhle jahodová? Při pomýšlení na nadýchaný růžový kopeček jahodové zmrzliny se mi v puse začínají sbíhat sliny. Najednou vidím, jak kousek přede mnou vítr unáší droboučký lísteček a sladká chuť se rázem rozplyne. Jsem si jist, že je to vlaková jízdenka. Mám jich doma sta, možná tisíce. Od regionálních spojů po internacionální expresy, od nákladních vozů až po první třídy. Z Lyonu, Marseille, Nantes, Bordeaux, Lille, Dijonu, Ženevy, Namuru, Lausanne, Říma... Sbíráám je už od svých šesti let, kdy jsem poprvé našel na chodníku jízdenku Strasbourg-Paříž. Nechápu, proč lidé nepotřebné jízdenky vždycky prostě zahazují. Každý den jich najdu alespoň pět, když mám štěstí, tak i deset.

„Dobrý den, pane!”

„Ale podívejme se, koho to k nám vítr přinesl,” panu Fournierovi se na tváři objevil úsměv. I když si to sám sobě nepřiznával, byl v jádru duše stále ještě malý kluk a pokaždé, když mne uviděl, musel si chtě nechtě vzpomenout na doby, kdy ho nebožka maminka sama posílala k zelináři. „Co to bude tentokrát, mladý pane?”

„Prosím hlávkou salátu a půl kila mrkve,” hned poté, co jsem to řekl, sklouzl můj pohled na plechovku s nápisem BONBONS plnou karamelk všech barev a příchutí, „a ještě prosím hrst bonbonů.”

„Tak tady máš ten svůj nákup, Alaine.” Najednou se plácl do čela a odběhl za pult. Když se vrátil, držel jednu ruku za zády a skoro až dojatě prohlásil: „Víš, doneslo se mi, že se zajímáš o ... no jak bych to řekl... prostě slyšel jsem, jak Madame Bernardová povídala, že sbíráš vlakové jízdenky, a tohleto se mi zrovna nedávno dostalo do cesty, tak jsem myslel, že třeba... prostě jsem si myslel, že by se ti to třeba mohlo líbit.” Pan Fournier položil obradně na stůl papírek, na kterém se skvěla slova MODRÝ EXPRES. „Kdysi, ještě před válkou, jsem v tom vlaku jezdil s vozíkem s občerstvením. Nebyla to špatná živnost, ale teď má člověk alespoň stálou klientelu...Ale o tom jsem mluvit nechtěl. Když jsem tak chodil od jednoho kupé k druhému, tak jsem si samozřejmě všiml spousty poházených jízdenek. Tehdy jsem je samozřejmě nechal ležet tam, kde byly. Jenom tuhle jedinou jsem si nechal. Celou tu dobu jsem ji u sebe přechovával, ale koneckonců už i mé dny se začínají pomalu chýlit ke konci, dokonce ani paměť mi už nesloží tak jako dříve a byla by škoda, kdyby to poselství bylo pohřbeno společně se mnou. Víím, že u tebe bude v dobrých rukou. Prosím, opatruj ho.” V zelinářových očích se jemně zaleskla slza. Lehce ji prstem zatlačil, chabě se usmál a řekl: „A teď už jdi, ať o tebe maminka nemá zbytečně starost.”

Popadl jsem nákup s jízdenkou a běžel k domovu. Dokonce jsem se ani nezastavil na nádraží, i když právě přijel rychlík z Poitiers. Když jsem konečně doběhl domů, byl jsem celý zpocený a ztěžka jsem oddechoval. Zrovna když jsem vztáhl ruku po zvonku, maminka se objevila ve dveřích.

„Kde jsi proboha byl tak dlouho? Už jsem tě chtěla jít hledat.” Pak se usmála a řekla: „Pojď nahoru, upekla jsem čokoládový dort.” Při zmínce o dortu jsem si uvědomil, že jsem dokonce zapomněl i na zmrzlinu. Vyběhl jsem po schodech, málem zašlápl ratlíka paní Petitové, povalil botník pana Rouxe a konečně vešel do voňavé kuchyně. Dort chutnal výborně. Maminka je doopravdy ta nejlepší kuchařka na světě.

Málem jsem už usnul, když vtom jsem si najednou vzpomněl na jízdenku, kterou mi daroval pan Fournier. Potřeboval jsem jen najít nějaké místo, kde bych si ji mohl v klidu prohlédnout. A takové místo znám jen jedno. Budu se muset propížit kolem rodičů, ven z bytu a kolem pana Rouxe až k malému schodišti vedoucímu na střechu. Teď už stačí jen se vyšrábat po střešních taškách až nahoru a najít si nějaké místečko, ze kterého bude hezký výhled. Není nic krásnějšího než noční Paříž! Střecha je sice trochu studená, ale za ten pohled to stojí. Pode mnou se prostírá tisíce domů, kavárenských židí, zaparkovaných aut a těch světel, co tu všude je! Sem tam je vidět nějakého chodce, jinak jsou ulice úplně liduprázdné.

Všude mě obklopuje tolik světel, že ani nemusím zapálit svíčku, abych dobře viděl. Prohlížím jízdenku, čtu písmeno po písmenu, ale nic neobvyklého nevidím. Stěží se mi daří potlačit obrovské zklamání. Hraju si s tím papírkem, jako kdyby se na něm zničeho

nic mohla objevit nějaká zpráva. Samozřejmě se žádný zázrak neděje, a tak znechuceně otáčím jízdenku na opačnou stranu, abych se nemusel dívat, jak se na mne posměvačně šklebí slova MODRÝ EXPRES. Myslel jsem, že uvidím jen prázdný list, ale v rohu je doopravdy něco napsáno. MARTIN DUBOIS, Rue la Fayette 1786, Paris. Čekal jsem sice něco velkolepějšího, ale koneckonců tajemná adresa je pořád lepší než nic. Musím pana Duboise najít, i kdybych měl prohledat celou Paříž. Prázdniny končí až za čtrnáct dní a do té doby můžu pátrat. Rue la Fayette, Rue la Fayette.. co mi to jen připomíná? Už vím, nedávno se o té ulici zmiňovala paní Petitová. Kde jen říkala, že to je? Bylo to něco od M jako Montreuil nebo Montmartre. Musím se zítra podívat do mapy. Teď už bych ale doopravdy měl jít spát.

Vzbudil jsem se brzy, jelikož jsem stále musel myslet na toho záhadného pana Duboise. Co to mohlo být za člověka, když panu Fournierovi tak záleželo na tom, abych jej našel? Vkradl jsem se do pokoje a po chvíli hledání se konečně zmocnil mapy Paříže. Víم, že je Paříž velká, ale nikdy jsem netušil že tolik. Jak mám najít mezi tisíci ulic tu jedinou, když ani nevím, v které části města leží? To je jako hledat jehlu v kupce sena. Ale jak se hledá jehla v kupce sena nejnáze? Magnetem! Musím tedy najít nějaký magnet na pana Duboise. A co kdybych ho nechal, aby našel on mne místo toho, abych já pátral po něm? Nemusí to sice vyjít, ale za pokus to stojí. Maminka mi zrovna nedávno dala kapesné, tudíž zaplatit si inzerát v novinách by neměl být žádný problém. Značka: PROSÍM PANA MARTINA DUBOISE Z RUE LA FAYETTE, ABY SE DOSTAVIL 19.8.1925 V 13:00 DO KAVÁRNY NA NÁDAŽÍ MONTPARNASSE. PŘÍTEL. Nikdy jsem sice inzerát nepodařoval, a tak nevím, jak se vlastně píše, ale snad to pan Dubois pochopí. Teď už jen které noviny vybrat? Na jízdence se nepsalo nic o tom, jaký denní tisk čte. Co když podám inzerát do špatných novin, a on si je ani nekoupí?

Slyším nějaké kroky, a tak rychle běžím do pokoje. Když za deset minut přijdu do kuchyně, jako bych se právě probudil, tatínek už pije kávu a snídá croissant.

„Dobré ráno, Alaine. Dneska sis nějak přispal,” tatínek má opravdu dobrou náladu a tak mne napadne, že bych se ho mohl zeptat na ty noviny.

„Tati, kdyby si chtěl podat inzerát tak, aby jsi měl jistotu, že si ho ten dotyčný přečte, kam bys jej dal?”

Tatínek se na chvíli zamyslel a poté řekl: „Pokud bych si chtěl být opravdu jistý, dal bych jej do všech hlavních francouzských denních tisků.”

„A pokud by sis mohl vybrat pouze jediný?” věděl jsem, že určitě nebudu mít dost peněz, abych mohl dát na tatínkovu radu.

Tentokrát ani na chvíli nezaváhal: „Za takovýchto okolností bych si vybral jediné Le journal de Paris. Ten čte skoro každý.”

„Díky. Moc jsi mi pomohl.”

„A smím se zeptat, nač tak nutně potřebuješ podat inzerát? To je teď mezi vámi kluky nějaká nová móda, nebo co?” I když se to snažil zakrýt, byla v jeho hlase slyšet kromě zájmu i špetka ironie.

Spiklenecky jsem na něj zamrkal a řekl: „Jednou ti to možná řeknu, ale prozatím to můžeš brát jako záhadu. A děkuju moc za radu.“

Tatínek nechápavě zavrtěl hlavou a já jsem šel podat inzerát do Le journal de Paris. Teď už mi zbývá jen počkat tři dny do 19. srpna a doufat, že se pan Martin Dubois z La Fayettevi ulice dostaví. Jak asi bude vypadat? Najednou mne přepadla děsivá myšlenka. Vlaková jízdenka je z roku 1914. Co když už pan Dubois nebude naživu? Co když byl zabit za války? Nebo co když už byl moc starý na to, aby vůbec na vojnu šel a zemřel přirozenou smrtí? A co když se dokonce i v sobotu na nádraží dostaví, ale já jej nepoznám? Nemůžu přece chodit po kavárně a ptát se všech mužů, zdali se náhodou nejmenují Martin Dubois. Kdybych aspoň věděl jak vypadá, nebo jak je starý. Já už se snad té zatrápené soboty nedočkám.

V pátek večer jsem opět vylezl na střechnu. Světla svítila, na ulicích stále hrála hudba, ale já si připadal tak strašně sám. Kéž by mi pan Fournier nikdy nedal žádnou jízdenku. Víím jistě, že se zítra pan Dubois neukáže. Proč by měl spěchat nejspíš přes celou Paříž, jen aby se potkal s nějakým malým klukem. A co když doopravdy přijde? Co mu mám říct? Jak se mám chovat? Takhle nervózní jsem ještě nikdy nebyl, snad ani před testem z matematiky. A když nepřijde, mám pokračovat v hledání sám? Co když se mi ho nepodaří najít do začátku školního roku? Budu i potom moci pokračovat v hledání? Musím si konečně přestat klást tyhle otázky a jít konečně spát. Ještě dlouho jsem ležel v posteli, než se mi konečně podařilo usnout. V hlavě mi probíhaly všemožné scénáře zítřejšího odpoledne a mně se je nedařilo zahnat.

Ráno jsem se probudil celý zpoceny. Rychle jsem se nasnídal a dlouho si vybíral, co si obleču. Normálně mi na tom moc nezáleží, ale tohle je mimořádná událost. Nakonec jsem se přeci jen rozhodl, a když jsem se na sebe konečně podíval do zrcadla, byl jsem poměrně spokojen.

Na Montparnasse jsem dorazil, právě když nádražní hodiny odbíjely poledne. Čekám pět minut, deset... Když už ručičky hodin ukazují čtvrt na jednu, začínám mít toho čekání právě tak akorát dost. Nejradši bych zase běžel domů, ale co kdyby třeba pan Dubois přijel o půl hodiny dřív a zase odjel, protože by mne v kavárně nenašel? Procházím tedy zatím nástupiště a hledám odhozené jízdenky. Poté, co jsem prošel celé nádraží, jsem jich měl v ruce třicet tři. Hodiny však stále ukazují čtyřicet minut po dvanácté. Ještě chvíli pozoruji příjíždějící vlaky a nakonec se odeberu do kavárny.

Nikdo z přítomných nevypadá, jako by na někoho čekal. Je tu akorát jedna obtloustlá dáma pojídající zákusek, stěží dvacetiletý muž s dosti napjatým výrazem a postarší zamračený pán, který čte Le journal de Paris. To by mohl být můj pan Dubois. Nevím, jestli doopravdy chci, aby to byl on. Přeci jen jsem si ho představoval trochu milejšího.

Konečně jsem se odhodlal k tomu, zeptat se jej: „Dobrý den. Promiňte, že vyrušuju, ale nejmenujete se náhodou Martin Dubois?“

Starý pán se ještě více zamračil a řekl: „Je mi líto, ale nejmenuju. Na shledanou,“ a zase si dal před obličej noviny.

Na jednu stranu jsem byl rád, že jsem neobětoval své kapesné za to, abych potkal takového bručouna, ale také jsem už začínal trochu panikařit. Už zbývalo jen pět minut do jedné hodiny a po pravém panu Duboisovi stále žádné stopy. Do kavárny přicházeli další a další lidé, ale nikdo se dlouho nezdržel. Hodiny odbily jednu hodinu a stále nic.

Minuty ubíhaly a já jsem byl čím dál tím zoufalejší. Nakonec jsem si v půl druhé řekl, že už nemá cenu dále čekat. Pan Dubois už se prostě neobjeví. Kdyby opravdu chtěl přijet, už by tady dávno byl. Měl jsem co dělat, abych zadržel slzy, které se mi rychle hrnuly do očí. Nechtělo se mi ještě jít domů, ale zároveň jsem si připadal hloupě, jak jsem tak stál před dveřmi kavárny a pozoroval všechny muže starší čtyřiceti let, kteří do ní vcházeli. Nakonec jsem se posadil na lavičku v Jardin Atlantique před nádražím.

Nevím proč, ale asi nějaká vyšší moc mne přinutila vstát z lavičky a vrátit se do kavárny. Víím jistě, že tentokrát už tam pan Dubois bude. Postupně jsem zrychloval chůzi, až jsem doběhl ke kavárně. Skoro jsem až čekal, že tam uvidím muže s cedulkou na krku: Tady sedí pan Martin Dubois. To se samozřejmě nestalo, neseděl tam totiž vůbec žádný muž. Tentokrát toho na mne už bylo opravdu moc. Sesul jsem se po zdi o kterou jsem se opíral a začal plakat.

Nevím, jak dlouho jsem tam takhle seděl, ale najednou jsem uslyšel přívětivý hlas: „Co se ti stalo, chlapče?”

Zvednul jsem hlavu, abych se podíval na muže, co mne právě oslovil. Byl poměrně starý, na hlavě měl vlněnou čepici a v ruce cestovní hůl. Najednou se mi na tváři objevil obrovský úsměv. Všiml jsem si, že má na kabátě vyšita dvě slova. MARTIN DUBOIS.

„Vy jste doopravdy pan Martin Dubois z Rue la Fayette 1786? Kde jste tak dlouho byl?”

Muž se nejdříve zatvářil překvapeně, ale pak se usmál a řekl: „Ano, opravdu jsem. Tak to jsi byl ty, kdo podal ten inzerát do novin? A já už myslel, že mě chce zase po letech vidět můj spolužák Alain. Ten si vždycky vymýšlel takové hlouposti...”

„Je mi líto, jestli jste nenašel toho, koho jste čekal, ale jestli vám to pomůže, já se také jmenuji Alain,” snažil jsem se vzpomenout si na způsob, kterým tatínek vždy mluví s cizími lidmi. Nakonec jsem to ale vzdal a řekl, co mi leželo celou tu dobu na srdci: „Víte, já vás prostě musel najít. A ještě pořád jste mi neřekl, kde jste byl takovou dobu. V inzerátu stálo, že se sejdeme ve 13:00 a už je 14:05.”

„Moc se ti omlouvám. Neboj, všechno ti vysvětlím, ale nemohli bychom si nejdříve jít sednout do kavárny?”

Až teď jsem si uvědomil, že vlastně ještě pořád sedím na podlaze. Rychle jsem se zvedl a následoval pana Duboise do kavárny.

Posadil mne ke stolu a začal vyprávět: „Tak to už je lepší. A teď tedy, proč jsem přijel tak pozdě? Víš, bydlím hned u Gare du Nord a odtud jsem chtěl dojet vlakem až sem na Montparnasse. Naposledy jsem tu byl ještě před válkou navštívit svého přítele Appollinaire. Škoda, že tak brzy zemřel, byl to dobrý člověk... No ale na to ses mne neptal. Je to strašné, jak se někdy starý člověk zaplete do vzpomínek... Teď tedy

konečně k tomu proč jsem tě tady nechal takovou dobu čekat. S tím vlakem to bylo takhle. Já jej jednoduše zmeškal. Další jel až za hodinu. Chvíli jsme ještě museli čekat, protože se prý vyskytly nějaké technické potíže. Ani ne ve čtvrtině cesty se pak zastavil úplně. Říkali sice, že pro nás pošlou náhradní spoj, ale protože jsem měl už tak dost veliké zpoždění, rozhodl jsem se vzít si taxi. Samozřejmě zrovna žádný kolem nejel, jak to bývá vždy, když jej člověk potřebuje. Nakonec se nějaký přeci jen objevil a já do něj nasedl. A zbytek toho příběhu už znáš. Je mi opravdu líto, že jsi na mne musel tak dlouho čekat. A teď bych zase uvítal já, kdybys mi vysvětlil, jak si zjistil, kde bydlím.”

„Já tu vaší adresu dostal. Dal mi ji náš zelinář napsanou na vlakové jízdence. Já je totiž sbírám. Velmi mu záleželo na tom, abych za vámi šel. A já bych teď rád věděl, proč.”

Ve starcově tváři se objevil nedůvěřivý výraz. „Jakže se jmenuje ten zelinář?”

„Pan Fournier.”

S panem Duboisem se v tu chvíli udála nečekaná změna. „Cože? Jacques Fournier? Máš ještě u sebe tu jízdenku?”

Chvíli jsem hledal po kapsách a nakonec objevil ten trochu zmuchlaný papírek a podal jej starcovi.

„Modrý expres, rok 1914. Pamatuji si to, jako by se to stalo včera. Tehdy jsem se ve vlaku trochu zapovídal s pánem, co rozvážel občerstvení. Poté se rozhodl něco mi dát. A vypadá to, že teď podle něj nadešel čas, abych to zase já předal tobě.”

„Co mi máte předat?” vyhrkl jsem nedočkavě.

„Teď ti to říct nemůžu. Hlavně to musí zůstat jen mezi námi dvěma, rozumíš? Zítra se tady setkáme přesně ve stejný čas a slibuji, že tentokrát už nebudu mít zpoždění. Teď už ale doopravdy musím jít. Popravdě jsem rád, že se toho konečně zbavím,” a rychle zmizel.

Druhého dne se doopravdy objevil a předal mi malý balíček.

„Tento balíček je důvodem, proč ti celý ten příběh vyprávím, Phillipe. Já jej celou tu dobu u sebe opatroval. Nikomu jsem o něm neřekl, až dnes tobě. Nevím, jak dlouho tady na tom světě ještě budu. Koneckonců devadesát sedm let je věk, kterého jsem se nikdy nehodlal dožít. Časem sám poznáš, jakou má to, co je uvnitř, cenu i jaké následky by mohlo mít, kdyby se to dostalo do rukou veřejnosti. Opatruj to prosím tak, jako já, Martin Dubois i Jacques Fournier před tebou. A teď už běž. Tak na co čekáš? Aha, ještě jsem ti nedal ten balíček!”

Budík začal pítat jako každý den přesně v sedm hodin ráno. Ten protivný pronikavý zvuk naplnil úplně celý pokoj, odrážel se od stěn a prostého nábytku, od stropu a linoleové podlahy. Byl to pronikavý vysoký tón C, který se měnil v dunivé gis. A znovu k vysokému C a zpátky ke gis. Ten pravidelný rytmus těchto tónů vzbuzoval podezření, že majitel budíku nebude úplně normální. Ten tón si totiž nastavil sám. Vlastně si i sám vyrobil ten budík. Ticho.

Mladík sebou prudce škubl, jako by ho právě tato nenadálá změna probudila. Byl dokonale svěží, i když spal jenom pár hodin. Venku už bylo úplně světlo. Ptáci za oknem zpívali. Byl krásný letní den.

Muž ještě chvíli ležel se zavřenýma očima a snažil si představit to, co se mu zdálo. Vybavil si jen koleje...vlak...ubíhající krajinu...nějaké ženy...ale nic víc. Byl to jen další nesmyslný sen. Jeden z těch, které se každý den zdály tisícům lidí na tomto světě. Těm, kteří by v tom hledali něco víc, těm by se mladík vysmál. Nevěřil na magii, na Boha, na spiritualistku a hlavně nevěřil lidem. Jeho nevěřičnost hraničila občas i s nenávistí. Považoval ostatní za něco míň a sebe za něco víc? Války, láska, bolest - to všechny byly zbytečnosti, kterými pohrdal. Rozmary lidské marnosti a rozmaru. Věřil jen tomu, co bylo vědecky doloženo, nebo se dalo spočítat. Přehlížel ostatní a choval se k nim chladně a arogantně. Nikdy nikoho nemiloval a nikdo mu nepřiřost k srdci. Možná mluvil o přátelích, ale on k nim přátelství necítil.

Většinu svého dětství strávil u počítače, nebo ve škole. Nejdřív hrál normální počítačové hry, později se seznámil se skupinkou dalších hráčů a hráli hry spolu. Když jim to nestačilo, rozhodli se začít hackovat. Napadali společně jednotlivé uživatele a servery. Výsledkem bylo studium na programátorské škole a tvorba softwaru pro běžné uživatele. Někdy si software „vypůjčil“ a dal ho jinému uživateli. Nakonec začal i s počítači normálně pracovat. Pro někoho nudná práce, pro někoho jen čísla a symboly. Pro něho to však byl celý život. Něco, co mělo nějaký vyšší smysl. Něco, co měla aspoň nějaký smysl. V chaosu života byl řád čísel uklidňující. Pomalu otevřel oči.

Jeho pečlivě uklizená místnost vypadala jako vždy. Propadl stylu života jménem IKEA. Stolek z pravého dřeva za dva tisíce korun, polička z jasanu za tři a půl tisíce, kancelářské křeslo z katalogu Podzim (pravá kůže) za pět a půl tisíce a jednolůžková postel za sedm tisíc. To nezahrnujeme doplňky do kuchyně, do obýváku a do koupelny. Tmavě modrý kobereček, pokrývající kus drahé plovací podlahy, která byla jen v chodbě, aby mohli sousedé tiše závidět. Nikde nebylo ani zrnko prachu, protože měl v rohu obýváku vysavač značky Elektrolux. Kuchyně byla stejně „přeplácaná“ jako zbytek tohoto malého bytu. Stěny byly pokryty tapetami barvy míchaných vajíček. Žádná zvířata, přítelkyně, nafukovací panna či jiné erotické pomůcky - prostě nic.

Potlačil zívnutí a vstal. Protáhl si záda. Chvíli přemýšlel, jestli má cenu trochu posilovat, nebo si dát sprchu. Jako vždy se rozhodl pro sprchu. Záměrně si zvolil nejdřív studenou, aby se probral. Postupně teplotu přidával, a když mu úplně vyhovovala, začal se mýt. Když skončil, strávil ještě pět minut v koupelně tím, že se holil. Neměl rád ani lehké strniště. Chtěl být vždy dokonale oholen. Používal drahý holící strojek a gel, aby na jeho tváři nebyla ani stopa po vousech. Chtěl být úplně dokonalý a seriózní.

Někdo by jej možná označil za metrosexuála, ale to byla blbost. Nedělal to kvůli kráse. Nechtěl se někomu líbit. Jednalo se o řád. Navíc nechtěl být dokonalý jen po fyzické stránce,

ale i po stránce duševní. Vše muselo být do puntíku přesně. K jeho filosofickým ideálům to ladilo dokonale. Workholik, perfekcionista - to byl celý on.

Jeho každodenní snídaně se skládala z dvou toastů a jednoho šálku instantní kávy. To spořádal velice rychle, protože neměl už mnoho času. Vrátil se do koupelny, vyčistil si zuby a oblékl se. Ještě před odchodem si upravil vlasy a připnul si visačku se jménem: „James Nine. Technická podpora. Hlavní pracoviště.“

Byl krásný letní den. Svěží vítr mu hladil tvář, sluneční paprsky se odrážel od všeho, ptáci zpívali a listí se mírně chvělo. Tak krásné a poetické, ale ne pro něho.

Chvilí si hrál s myšlenkou, že spočítá právě úhel dopadajících a odražených paprsků, pak si však uvědomil, že mu někdo volá na mobil. Vibrovala mu kapsa. Nikdy si nenastavoval zvuk - monotónní melodie jej vytáčely, polyfonní byla trapnou náhražkou a na mp3 neměl rád dostatečně žádnou písničku.

Podíval se na display. Pod trapnou osmibitovou ikonkou telefonu bylo jedno jméno. Byl to jeho nadřízený. Zamračil se a zmáčkl zelené tlačítko. Přiložil si přístroj k uchu a řekl: „Dobrý den, pane. Už jsem na cestě do práce. Mám pro vás ty...“

Šéf ho však přerušil slovy: „Dneska do práce nemusíte chodit vůbec, Jamesi. Rozhodl jsem se, že vás pošlu na služební cestu. Jen na jeden den – odpoledne už budete hezky zpátky doma.“

Mladík se zarazil a zeptal se: „Ale pane, co ta zpráva, kterou pro vás mám? A co ty další věci...“

„Za tuhle cestu můžete získat povýšení, Jamesi,“ uklidňoval jej rychle šéf, „tedy – pokud pojedete. A já předpokládám, že pojedete, protože je to velice urgentní. A pro takto důležitou věc pro šéfa by někteří obětovali i svůj život.“

Mladík si povzdychl. „Fajn,“ hlesl nakonec, „co mám udělat?“

„Pojedete do Londýna. Tam na hlavním nádraží bude čekat muž, který vám předá jistý kufřík. Ten odvezete sem k nám do firmy,“ vysvětloval vedoucí, „když to zvládnete, tak dostanete kancelář v prvním patře.“

James se zasmál. Kastovní systém firmy, ve které pracoval, se dělil na různá patra. Nejhorší bylo podzemí, kde byli ti největší hlupáci, uklízeči, poslíčci, technická podpora a právě James Nine.

Následovalo přízemí, které bylo skoro úplně prázdné, až na výtah a ochranku. Právě tohle symbolické „nic“ mělo dokazovat, že ti dole jsou ještě něco míň. Dalších dvanáct pater kanceláří, ve kterém se uzavíraly všechny obchody, transakce a dohody, bylo cestou k úspěchu. Zde byli ti, kteří vlastnili akcie, dělali podpůrný software, hledali sponzory, dělali reklamu nebo zajišťovali plynulý chod podniku.

Čím výš jste byli, tím víc jste byli. Přímá úměra. Nešlo tolik o znalosti, jako o schopnost lézt šéfovi do jeho bohaté zadnice.

Ve třináctém patře byl jenom samotný šéf, Bob Wall, a jeho pět sekretářek, které se umístily jen díky pevnému a dobře tvarovanému poprsí. Jinak byly úplně k ničemu. James se občas divil, že dokáží uvařit vůbec kafe.

„Dobře, udělám to, pane,“ souhlasil po chvílce přemýšlení James, „dnes odpoledne to tam budete mít.“

„Skvěle, tak odpoledne,“ řekl vedoucí a tím ukončil rozhovor. James si schoval mobilní telefon do kapsy, otočil se a vydal se směrem na nádraží.

Brzy zaskřípaly. Vlák začal zpomalovat, až nakonec zastavil. Hvízd píšťalky. Davy lidí začaly vystupovat ven. Tlačily se a mačkaly. Jejich vlna málem smetla všechny nastupující.

James byl jedním z těch, kteří se snažili do vlaku dostat. Podařilo se mu to až po pěti minutách. Když vylezl nahoru, uvědomil si, že všechna kupé budou stejně plná. Naděje, že bude moci být sám, byla pryč.

Rozhlédl se na obě strany. Levá část vlaku vypadala méně plná, proto se vydal tam. Pomalu kráčel úzkou chodbičkou a nahlédl do každého kupé.

V posledním kupé byl jenom jeden muž. Byl vysoký, hubený a o něco starší než on. Jeho chladné modré oči koukaly z okna a černé vlasy se mu nepatrně vlnily. Tváře měl propadlé a čelo vystouplé. Vrásky starostí kolem úst a očí. James se zastavil, otevřel dveře a vlezl dovnitř. „Je zde volno?“ zeptal se.

Muž se k němu otočil a přikývl. James dal své malé zavazadlo do horní přihrádky, si sedl na volné místo a snažil se nedívat na muže naproti. Ten vytáhl z obleku hodinky, podíval se na ně a zase je uložil do kapsy.

„Jmenuji se John,“ zašeptal neznámý muž a James zvedl hlavu. Muž si jej se zájmem prohlížel.

Mladší z nich si odkašlal a odpověděl: „Jestli zkoušíte balící styl konverzace, tak ne, nejsem gay.“

„Ehm...“ ušklíbl se muž, „já se omlouvám, ale nebalím vás. Také nejsem gay. Jen si rád povídám s lidmi, jako jste vy.“

„Jenže já si povídat nechci,“ odsekl naštvaně James a pohlédl z okna. Druhý muž se napřimil, ale dál nic neřekl.

Poslední cestující nastoupili. Vlák sebou trhl, pak se pomalu začal rozjíždět. John si všiml všech těch tváří na nástupišti. Byli to jen lidé. Omezení a povrchní. Nikdy neměl rád společnost – což mu hodně lidí vytýkalo.

„Neměl byste se tak uzavírat před světem,“ prohlásil po chvíli mlčení John a znovu upřel své oči na Jamese.

Ten se stále jeho pohledu vyhýbal. Bylo nepříjemné hledět do těch modrých očí, které nikdy nemrkly. Jako hluboká studna, nebe. Pocit toho, že vám vidí až do žaludku.

„Jak to víte...teda...“ zamračil se James, „nevíte...co si o sobě vůbec myslíte? Já se před žádným světem neuzavírám! A co je vám vůbec do mého života! Sakra chlape, nevšímejte si mě a já si nebudu všimát vás.“

John se ironicky zasmál a řekl: „Do vašeho života mi nic není. Jen mi připadáte jako ten typ člověka, který nemá ženu, nemá holku, neví, co je to zábava, neví, co je to sex...ale jak chcete, nebudu se starat.“

„To už vážně přeháníte, pane!“ vykřikl John, „já...já náhodou sexuálně žiju...jo, mám přítelkyni...a bavím se...různě a s kým chci!“

John se znovu začal smát a pronesl: „Vždyť je na vás vidět, že jste ještě nezkušený panic, kterého ani náznakem neposkvrnila láska. Že jste jen kariérista a materialista, který neví, co je to paření a chaos. Moc se řídíte řádem a to z vás dělá omezence páté třídy a totálního suchara. A s tímto přístupem nikdy ničeho nedosáhnete.“

James se zarazil. V těch slovech bylo více pravdy, než si chtěl sám připustit. Uklidnil se a téměř neslyšně řekl: „Víte co, já si nebudu vůbec všimát vás a vy si nebudete vůbec všimát mě...platí?“

„Co kdybychom uzavřeli jinou dohodu?“ nahodil se John, „dohodu, která změní váš život. Dohodu, která dokáže, že nejste ten typ člověka, za kterého vás ostatní považují.“

„Jakou?“ zajímalo Jamese. Snažil se to říct úplně ledabyle, ale nepatrná zvědavost byla z jeho hlasu cítit.

John se usmál a pravil: „Po dobu, dokud tento vlak pojede, se budete bavit. Jen to zkusíte. A já vám zato na konci vaší cesty prozradím něco o této vaší výpravě.“

„Jak byste mohl vědět něco o mé cestě?“ podivil se James.

„No třeba to, že vás sem Bob Wall poslal, nebo že vám slíbil postup do prvního patra. Vím toho hodně,“ pravil celkem nevzrušeně John a prohlížel si Jamese.

James se zamračil a řekl: „Ale.. jak to víte? Vy znáte Walla? A znáte mě?“

„Jak to vím?“ usmál se spiklenecky John, „Víte...já pracuji v největší světové firmě. Mým úkolem je být informován.“

„Microsoft, Apple, KGB, MI6, CIA...?“ chrлил ze sebe James své nápady, „nebo něco méně komerčního?“

John ho zarazil a zašeptal: „Největší firma na světě jen tak neřekne svůj název, nemyslíte? Jsem jen její vyslanec. Ale ještě dneska vás to prozradím. Pokud přijmete mou sázku, tak vám to řeknu. Přisahám.“

„Fajn...přijímám. Budu se dneska – po dobu této jízdy- s vámi bavit. Budu hrát tu vaši pitomou hru,“ souhlasil James a zamračil se.

John zatleskal a pokynul uctivě hlavou. Vtom začal vlak zpomalovat. Blížili se k další zastávce. Oba muži nic dalšího neříkali. Jen sledovali zástupy lidí, které nastupovaly a vystupovaly, a čekali, než se vlak dál rozjede.

Dveře kupé se otevřely. Na prahu stála mladá pohledná slečna. Tmavé vlasy ji spadaly do tváře, její tyrkysové oči byly široce rozevřené a malý nosánek dokresloval její dokonalou tvář. Nebyla nijak vysoká, ale její dokonalá postava tento nedostatek plně vyvažovala. I když byla krásná, tak měla na tváři mnoho líčení. S každým nádechem se její ňadra zvedala. Oblečena byla velice spoře. Měla jen červenou sukni a tmavé tričko.

„Je zde volno?“ zeptala se roztomilým a zvučným hlasem a nenápadně se začervenala, když spatřila Jamese.

„Ji...jistě,“ vykoktal mladík a pokusil se o úsměv. Dívka si sedla vedle něho a dala nohu přes nohu. Z malé kabelky si vytáhla rtěnku a zrcátko. Chvíli se upravovala.

John sáhl do svého saka a vytáhl malý papírek a tužku. Na papírek něco napsal a podal to Jamesovi. Mladík si papírek vzal a přečetl si jej. Stálo tam: „Je to pěkná dívka...zkus ji sbalit a prozradím ti to, co chceš vědět.“

James se podíval na Johna, který se v tu ránu zvedl a řekl: „Omluvíte mě, prosím? Musím si odskočit. To víte – žaludek a můj věk dělají své.“

Když za sebou zavřel dveře, nastalo rozpačité ticho. James párkrát otevřel ústa, ale na nic víc se bohužel nezmohl. Pohlédl z okna, nenápadně na dívku a znovu z okna. Nevěděl, jak z této situace vybruslit. Začal se nervózně potit a slin se mu nedostávalo.

„Váš společník se asi chvíli na té toaletě zdrží, že, pane?“ přerušila trapné ticho ta pohledná dívka.

James k ní zvedl oči a zachraplal: „Asi ano...ale není to můj společník...známe se jen chvíli...proč?“

„Jen tak,“ vyhrkla dívka a koketně se pousmála, „já myslela, že bychom...třeba...pokud chcete....“

„Pokud chci co?“ naléhal na její odpověď James. Dívka se zachichotala. zvedla se a sedla si Jamesovi na klín. Jednou rukou mu hladila stehno a druhou zajela pod tričko. Bylo by to příjemné a dokonalé, kdyby...

James se zvedl a rozzuřeně vykřikl: „Co to děláte?!“

Dívka se mírně zarazila a zašeptala: „Já myslela, že víte, jak to chodí. Já vám ulevím od...od vašich problémů a vy mi pak zaplatíte.“

„Vy...vy jste nějaká děvka? No sakra! To snad ne! Ne, nechci...nechci...nemám zájem!“ zaburácel James a zatvářil se, jako kdyby viděl něco odporného, co se válí ve stoce.

Žena se uraženě zvedla a našťavaně odešla. Ve dveřích se ještě málem srazila s Johnem, který měl na tváři pobavený úšklebek.

Když se za ní dveře kupé zavřely, John se zasmál a jízlivě zašeptal: „Tak dneska vám to asi nepovím, co?“

„Byla to děvka. Na tak nízkou úroveň jsem ještě neklesl,“ pověděl pohotově James a zkřížil ruce, „nechci jít s někým tak povolným.“

„Takže chcete vyšší úroveň!“ zaradoval se John a promnul si ruce, „to se mi líbí, kamaráde.“

Parfém té ženy byl ještě pořád v kupé. James se nepatrně v sedačce zavrtěl, když parfém ucítil, poté se zvedl a otevřel okno. Čerstvý vzduch byl jako probuzení. Náhle byl plný nové energie.

„Ano, pane Bolde,“ řekl ženský hlas, „už jedu do Londýna. Dnes do té banky zajdu a zaplatím ty účty. Pak zavolám vaši ženě, že budete mít zpoždění.“

Ten hlas byl příjemný a sladce modelovaný. Koncové hlásky mírně polykal. James zvedl hlavu a podíval se, komu ten krásný hlas patří. Byla to mladá vysoká žena, zrzavé vlasy měla do drdolu a oči měla lahově zelené. Měla krátkou sukni, proto bylo vidět, že má nádherné nohy. Na očích měla brýle a v ruce držela telefon. Právě procházela kolem jejich kupé a nahlédla dovnitř.

„Zkus tuhle,“ navrhl šeptem John, když se dveře kupé otevřely.

„Mohu si k vám sednout, pánové?“ zeptala se žena a do telefonu řekla: „ještě vám zavolám, Bolde.“

„Bude nám ctít, paní,“ přikývl John, „tak krásná společnost je mezi námi vítána.“

Žena se nepatrně pousmála, poté si sedla vedle Jamese a řekla: „Musím vás opravit, pane, ale nejsem paní. Jsem slečna.“

„Třeba jste nepotkala ještě toho pravého,“ zasmál se John, „a třeba se zamilujete do svého šéfa...kdo ví? Mimochodem - mé jméno je John a tohle je můj společník, který se jmenuje James Nine.“

Slečna si prohlédla Jamese, který se jen bolestivě ušklíbl, pak pravila: „Jmenuji se Karol a jsem asistentka pana Bolda, který je šéfem firmy Alin.“

„Tahle firma nám dodává toaletní papír!“ mrkl James, „a není nic lepšího, než si utřít Alinem pr...“

„No ták!“ přerušil ho John, „takové vtipy ve společnosti dámy? Zaprvé jsou nevhodné, zadruhé jsou trapné a zatřetí se vám to vůbec nepodobá, drahý Jamesi.“

James se zamračil a okřikl ho: „Nevíte, jaký jsem. A i kdybyste věděl, lidi se mění.“

„Někdy sice pozdě, ale přesto máte pravdu,“ podotkl John a smutně se usmál. Když si všiml, že ho oba pozorují, vstal a vyhrkl: „Omluvte mě, ale musím jít na toaletu. To víte - starý muž, vlakové jídlo a žaludek...“

„Nejsou náhodou tyto řeči do společnosti nevhodné?“ napomenul ho James a spiklenecky mrkl.

John se ve dveřích zastavil a poučil jej: „Ne, když víte, jak je podat, Jamesi.“ Poté odešel z kupé.

James by odhodlán tentokrát Johna porazit. Proto se otočil na dívku a začal: „John tam bude dlouho...nechtěla byste po cestě něco zkusit?“

„Co jako?“ zeptala se Karol a rysy jí ztvrdly.

James, který si toho bohužel nevšiml, protože hleděl z okna, pokračoval: „No - třeba se tu spolu pom...“

V tu ránu přiletěla z pravé strany facka. Zasáhla Jamese do tváře. Otočil se na slečnu, která už stála ve dveřích.

„Copak jsem nějaká děvka?“ zaburácela Karol a prohlížela si ho, jako kdyby byl něco odporného.

„Já...ne...nechtěl jsem vás urazit...“ koktal rozpačitě mladík, „jen jsem chtěl udělat...teda jako nabídku udělat...já...“

Dívka se otočila a vyběhla ven. James se sesunul skoro až na podlahu a vydechl snad veškerý vzduch z plic.

„Nesmíte jít na to tak hrrrr, drahý příteli,“ pronesl John, který stál ve dveřích.

„Já už nevím, jak to udělat...“ zašeptal vyčerpaně James, „můžu se klidně snažit celé dny...týdny...měsíce...roky...ale stejně to bude marné.“

John se zamračil, pomohl mu zpátky do sedačky a pronesl: „Někdy moc času není. Ale nezoufejte - na konečnou to je ještě skoro hodinu. A jedna zastávka, na které bychom měli být tak za minutu.“

Doopravdy - vlak postupně zpomaloval. Přes otevřené okno přicházel zvuk skřípajících brzd. Cuknutí.

John si roztáhl noviny a četl si nahlas: „Dvě úmrtí na Crowlonské ulici...požár na Flet street...nějaká autonehoda...ministr záhadně zmizel...roztomilá kuřátka konečně v obchodech...blá blá blá...“

„Myslíte, že ještě někdo přijde sem k nám?“ zajímal se James.

„Jsem si tím téměř jist,“ přisvědčil John, „dokonce se vsadím, že to bude žena. A myslím, že to bude vaše poslední šance.“

James se podíval na hodinky a vtom si uvědomil, že mu něco nesedí. Podíval se na Johna a řekl mu: „S tou hodinou jízdy jste se spletl. Konečná stanice je v Londýně a vlak tam má být až skoro za dvě hodiny. Konečně něco, co nevíte.“

„Á!“ zasmál se John, „konečně jsem se v něčem zmýlil. Nevadí, příteli. Stejně byste se měl ale snažit.“

„Když myslíte,“ pokrčil rameny James, „jsem zvědav, jestli někdo přijde.“

Oba se podívali z okna. Davy lidí nastupovaly a vystupovaly. Jako vždycky. Bylo to nudné. Ty tváře bez jména, ty osudy bez náplně, ty duše bez prožitku. A jeden z nich seděl v tomto kupé. Seděl a čekal.

Vlak se rozjel. „Jízdenky prosím,“ přikázal mužský hlas průvodčího, který otevřel dveře kupé.

Oba muži mu podali své jízdenky. Průvodčí je cvakl a poté odešel. James se zatvářil vítězoslavně a řekl: „Vidíte - zase špatně. Nepřišla žena, přišel průvodčí...“

„Je tu volno, pánové?“ zeptal se něžný hlásek. Hlásek tak nádherný a jemný, že se z kupé vytratily veškeré špatné pocity. Hlásek tak dokonalý, že je hřál u srdce. Jemný, dokonale modelovaný, sladký. Nezněl ani jako běžná řeč, ale spíš jako zpěv tisíců slavičků.

Ten hlásek patřil dívce. Nejkrásnější dívce, kterou kdy James viděl. Měla světle hnědé vlasy, které se mírně vlnily, maličký nosánek a tváře s růžovým nádechem. Rty jemné a sladké, ale kdyby chtěla, mohly být i jedem. Sukně jí spadala nad kolena, ale to co bylo vidět,

svědčilo o její dokonalé postavě. Nejtajuplnější však byly její oči, které měly barvu letního nebe a zároveň barvu hlubokého moře. Zrcadlily radost ze života a naději, ze se ještě nepřibližujeme ke zkáze. Kdyby andělé existovali, ona by byla určitě jedním z nich.

„Ano, slečno,“ usmál se James.

Dívka si sedla vedle Johna, který se tajemně usmíval. Dívka se zájmem prohlížela Jamese, pak pronesla: „Taky jedete do Londýna?“

James přikývl a dodal: „Takže tu budete po celou dobu naší cesty?“

„Snad ano,“ mrkla dívka, „mimochodem - jmenuji se Markéta.“

„Já jsem James,“ pronesl mladík, „a tohle je John. Říká, že ví všechno. Ale on toho dneska už napovídá hodně.“

„Jistě,“ mrkl John, „ale teď mě prosím omluvte. Musím si odskočit - to víte - starý muž a žaludek - to není dobré.“

Když zmizel ven, podíval se James na dívku a řekl: „Víte, když jste přišla, měl jsem dojem, že sem vešel anděl.“

„Jsem potěšena,“ mrkla dívka, poté vstala a sednula si vedle něho, „copak děláte, Jamesi?“

„Pracuji jako technik - nudná práce a nenese to moc, ale člověk něco dělat musí, že?“ zasmál se James.

Dívka se zasmála též a pravila: „No já jsem doktorka v Londýně. To sice vydělává víc, ale je to opravdu někdy o nervy.“

„To se nedivím...operuji, operuji, pitvá, pitvá...že?“ usmál se James a pohlédl dívce přímo do očí.

Stalo se to úplně nečekaně. Dívka byla svou tváří téměř u jeho tváře. Přibližovala se. Ty oči ho pohltily a jejich rty se setkaly.

Doba, která uplynula, byla dlouhá jako věčnost. Jako okamžik, který nikdy neměl vyprchat. Jako něco dokonalého. Byl to oheň, který může pálit, ale přitom jen příjemně hřál. Byl to led, který vás nechá zmrznout, ale přitom příjemně chladil. Vítr, který ničí domy, a teď mírně nadnášel.

Konečně se odtrhli. Dívka si prohlédla jeho tvář a vyhrkla: „Musím si odskočit...omluvíš mě...opravdu za chvíli přijdu. Slibuji.“

„Jistě,“ mrkl James a dívka otevřela dveře kupé.

Stál tam John a ihned řekl: „Být vámi, slečno, tak bych šel na konec vlaku. Je tu asi pět záchodů obsazených a tři nepoužitelné...víte, jak to myslím.“

Dívka poděkovala a prošla kolem něho. John se sedl naproti Jamesovi, který byl pořád zasněný do polibku, a pronesl: „Gratuluji. Vyhrál jste, Jamesi. Dokázal jste to...škoda, že až tak pozdě. Na úplném konci vaší cesty...“

„Jak myslíte to pozdě?“ zajímal se James. Pocit štěstí, který v sobě měl, jako by zmrzl. Přejel mu mráz po zádech. Oba muži si hleděli do očí.

„Už jsem vám říkal, pracuji pro největší firmu na světě,“ pronesl John a odtrhl pohled. Podíval se na hodinky a poté z okna, „a naše firma zajišťuje...zajišťuje rovnováhu světa.“

Mladík se zasmál a řekl: „Na tyhle konspirační teorie nevěřím, ale pokračujte. Rád se pobavím se šilencem...“

„Chtěl jsem, abyste poznal štěstí, než zemřete,“ pokračoval John, „štěstí, které jste nikdy nepoznal. Lásku a podobně...“

James se zamračil a zeptal se: „Jste snad někdo, kdo mě má zabít? Nájemný vrah nebo tak něco? Vždyť jsem nikomu nic neudělal, tak proč mám zemřít?!“

„Ne,“ zašeptal John, „já vás nezabiju. Tento vlak za minutu vykolejí. A vy jste jeden z těch, co umřou.“

„To má být vtip?“ zajímal se James. V hlase měl však strach, který se dral na povrch. „Co jste zač?“

John se smutně pousmál a řekl: „Jsem smrt.“

„Smrt...?“ zatvářil se nechápavě mladík. Když slova pochopil, zasmál se a dodal: „Vždyť nemůžete být smrt. To je absurdní...to je...“

Vlak sebou škubl. James se podíval na Johna, který měl strnulý výraz. Další škubnutí, tentokrát silnější. Začaly skřípat brzy. Vagón se otřásal.

John vytáhl hodinky a zamumlal: „Už je čas, Jamesi.“

„A co...co Lenka?“ vykřikl zoufale mladík, který vše konečně pochopil, „i ona musí zemřít?“

„Ne, ona přežije...proto jsem ji poslal pryč...“ vysvětlil John. Vlak sebou naposled trhl. James Nine vyletěl ze sedačky a mířil k protější zdi kupé. Čas jakoby se zastavil. John se ani nepohnul. Jako by vlak vůbec nenarazil. Po tváři mu tekla jediná slzy. Zavřel oči. James si vzpomněl na Lenku a na jejich vášnivý polibek. To vše mělo být pryč.

Konečně následoval náraz. Ozvalo se křupnutí v krku a celý svět zahalila tma. Nebo to bylo bílé světlo? Barvy se změnilly na neurčité stíny. Všechny pocity a myšlenky zmizely. Byl to konec jeho cesty. Vlak dojel.

Na neosvícené policejní stanici bylo hrobové ticho. Zákon je sice nekompromisní a bdělý, ale jen ve vymezené pracovní době. Možná kdyby zločin pracoval také od 9:00 do 17:00 s hodinovou pauzou na oběd, bylo by pro místní příslušníky daleko méně práce. Pro všechny příslušníky až na jednoho. Když Aaron Fester opouštěl svou kancelář, halila vše půlnoční tma. Pár let u sboru jej donutilo přehodnocovat. A tak, po pár letech řešení případů a zatýkání zločinců, tváří v tvář v lhostejnosti svých kolegů i on postupně přestal trávit dlouhé noci na policejní stanici.

Tento večer však byl výjimečný. Nestávalo se příliš často, že by obžaloba musela stáhnout případ ze soudních síní pro nedostatek důkazů. JEHO případ! A tak se zas a znovu probíral spousty fotografií, objemnými spisy záznamů a výpovědí svědků. Nic z toho nebylo dost přesvědčivé pro udělení jakéhokoliv trestu. Po třetím šálku kávy vystřídala její konvice láhev kvalitní whisky. Byla to jeho tradice u případu, který nemohl rozlousknout.

„Vždyť je to jednoduchý. Chlap zmlátí ženskou, odejde si dát pár skleniček s kamarádama, vrátí se domů. Přeskočí mu, chce jí dát ještě jednu lekci, ona se brání, strčí do něj, spadne ze schodů. Je mrtvej, ženská zavolá policii, tvrdí, že spadnul, když přišel opilej. Tak proč to vidím jenom já?“ Pravdou bylo, že ostatní se dívali na jeho teorii skepticky. Jeho statistiky vyřešených případů byly bezpečně v kladných číslech, a jen z toho důvodu nikdo jeho teorii neodsoudil už v zárodcích. Ale důkazy jsou přinejlepším nepřesvědčivé, žena, která strčí do muže, nezanechá pouze tímto aktem žádnou stopu. Musí udělat jinou chybu, o jejíž existenci byl Aaron přesvědčen.

Výsledky forenzních specialistů a závěr z pitvy jsou v dokonalé shodě. Muž utrpěl několik zranění způsobených dopady na hrany schodů, smrtelný však byl úder do zadní části lebky – pravděpodobně způsobený, jak jinak, pádem. Výpověď ženy byla také jako podle předem domluveného scénáře. Přiznala se k tomu, že ji manžel v pozdním odpoledni zbil, protože mu údajně dělala ze života peklo. Poté potvrdila jeho návštěvu místního lokálu i jeho divoký příchod domů, který popsala následovně. *„Když přišel asi v půl dvanácté domů, prásknul za sebou dveřmi a už od nich na mě křičel, že se mám těšit, jak to odpoledne ještě nic nebylo, slyšela jsem, jak dupe do schodů, pak byla hrozná rána a hned následovaly další. Bála jsem se, co se stalo. Byla jsem zamčená v ložnici, kam jsem ho nechtěla pustit.“*

Aaron se znovu podíval na fotku chodby druhého poschodí, vyfocenou z posledního schodu. „A ty dveře jsi za sebou zamkla zvenku, když ses schovávala,“ řekl si při pohledu na klíč, který byl ve dveřích zasunut zvenku. Jenže to není důkaz pro soudní síň, bylo mu řečeno. Mohlo se stát, že se dveřmi manipuloval někdo z vyšetřujících, nebo třeba duch mrtvého muže, pomyslel si ironicky.

.....
„No do háje, sakra ... zase přijdu pozdě, proč ten pitomej budík nezazvoní.“ Z postele se vypoťácel dobře rostlý muž v bílém tílku, pod kterým se rýsovaly vypracované svaly.

Dominique Éloi se rozhlédl po svém skrovném příbytku, v jednom koutě stála zaprášená kuchyně, na první pohled naprosto nepoužitelná. V dalším rozvrzaný gauč stojící před muzejní televizí. Ve třetím koutě se nyní nacházel, sedě sám na posteli pro dva. V posledním nevýrazná tmavá šatní skříň. Muž sedící na posteli si ve spěchu natahoval ponožky, pak vyskočil a rozběhl se najít kalhoty. Ležely na gauči, vedle černých kožených rukavic a stejně barevné kukly, která měla díry na oči a ústa. Poslední věc, co Dominique na sedačce našel, byla malá krabička ze dřeva. Ve chvíli, kdy krabičku zaregistroval, strnul v pohybu. Ne, už jednou měl štěstí, znovu ji otevírat nebude.

Ze skříně vytáhl koženou bundu, pečlivě ošetřovanou a vzorně se lesknoucí. Venku před bytovou jednotkou na něj čekalo žluté camaro. S vrznutím otevřel přední dveře a zkusil své štěstí při startování. Byla to loterie. Tentokrát se startér chytil hned napoprvé, auto zaburácelo a s rostoucí rychlostí se vzdalovalo po rozbité silnici.

Když dorazilo před pochybně vypadající budovu pokrytou souvislou vrstvou vandalského „umění,“ stál před ní pětičlenný hlouček lidí. Éloi vystoupil z auta a přistoupil k nim se značnou opatrností.

„To je dost, že jdeš, ty packale. Otevři ty zatracené dveře, už tady stojíme věčnost.“ Dominique vytáhl z vnitřní kapsy své oblíbené bundy svazek klíčů, z nichž jeden poté použil k odemčení velkých dveří. Ty se s rachotem otevřely a umožnily tak skupince vejít do prostor, doposud uzamčených. Vevnitř se, nyní již šestičlenná, skupina rozdělila. Tři muži se odebrali doleva, kde byly šatny a místnost pro zaměstnance. Zbylí dva včetně Éloie zůstali v něčem, co vypadalo na pohřebišť automobilů. Byla to místnost hned za vraty, nacházelo se v ní mnoho aut, více či méně poškozených, kolem dokola pak stály těžké police se souvislou vrstvou prachu, zakrývající mnohé nářadí a jiné nástroje.

„Takže zaprvé, jdeš pozdě. Nezajímá mě, co máš za výmluvu, jestli vůbec nějakou máš. O to dýl tady dneska zůstaneš a zůstaneš tady tak dlouho, jak dlouho tu kvůli tobě nikdo nemohl pracovat, takže budeš mít hezkej večer. A za druhé, nemůžu si nevšimnout, že tady chybí něco, co by tu mělo bejt. Takže moje otázka je, cos to zase zpískal?“

„Já za to nemůžu, fakt ne, vlez jsem do toho baráku, jak bylo naplánovaný. Počkal jsem, až bude všude klid, ten chlap tam vůbec nebyl a ženská už dávno spala. Jenže on se najednou vrátil, tak jsem musel vypadnout.“

„A při tom tvym padání jsi ho musel strčit ze schodů?“

„Cože? Já ho z žádnéjch schodů nikam nestrkal, vůbec jsem ho neviděl.“

„Ten chlap je mrtvej, chceš mi tvrdit, že do dolu schodila ta jeho panička, nebo co? Nejsem přece blbej, tak co se stalo, viděl tě? Nebo ti jenom přeskočilo?“

Vojtěch Karna, Ve špatnou chvíli..., 2. místo v literární soutěži Macharův Brandýs, III. kategorie

„Říkám ti, že jsem ho vůbec neviděl, když vpadnul do toho baráku, šel rovnou do schodů a hrozně u toho hulákal, já jsem tou dobou byl v kuchyni, prostě jsem se sebral a vypad ven.“

„Hej, Pete, řekni tomu troubovi, co ho čeká, když se ze mě pokusí dělat vola,“ řekl muž výhrůžným tónem. Dominique se otočil na třetího muže, který se mezitím přesunul za jeho záda. Díval se, jak odhrnuje sako, které měl přes jednobarevné bílé tričko a odkrývá mu tak k pohledu ukrytou zbraň.

„Takže co, teďka mě zastřelíš? Jenom protože jsem nevykrad barák, kde jsou všichni vzhůru? Já NIKOHO neoddělal!“

„Ani bych nečekal, že se k tomu přiznáš. Tak do toho Petere, ať tu nestojíme jak trubky.“

„Pod' se mnou vedle,“ řekl mu Peter. Chytil ho za vzpouzející se rameno a odvedl doprava. Vstoupili do místnosti, kde leželo několik prázdných barelů a jedny další dveře. „Tady počkej!“

Otevřel dveře a vstoupil. Než rozsvítil, tak za sebou zase zavřel. Dominique přemýšlel, co se to sakra děje. Přece se neodvážil ho zastřelit rovnou tady, spíš jenom přinese provaz a pokusí se ho svázat. Nebo to snad celé byla zkouška a čeká se od něj, jestli uteče? Aby tak potvrdil vinu za něco, co nespáchal? Pokud ho nechtěli zabít teďka, svým útekem by si ortel podepsal sám.

„Takže tu prostě počkám a budu doufat, sakra!“

Jednu věc však udělat mohl, rozhodně přešel ke stěně s dveřmi a opřel se o ni tak, aby ho nebylo vidět hned, jak se dveře otevrou. A s tímto minimem zůstal stát. Vnímal, jak se potí a snažil se neprozradit dechem.

Přišlo mu to jako věčnost, než se klika pohnula směrem dolů. Pak se dveře doslova rozletěly a dovnitř vtrhlo několik lidí oblečených do černých uniform, s vestami, helmami, a co bylo nejdůležitější, se zbraněmi v rukou,

„Policie, policie, zůstaňte stát s rukama nad hlavou!“

„Tak tohle jsem teda fakticky nečekal,“ byla jeho jediná odpověď těsně před okamžikem, kdy ho dva policisté strhli k zemi a nasadili mu pouta.

„Tohle jsem fakt nečekal...“

.....

„Tak ho tam máš, snad ti k něčemu bude. Jenže podle toho, co říkal, k ničemu ti nebude. Možná kecal, ale fakt si myslím, že toho chlapa nezabil.“

„Já ho taky nepodezřívám z vraždy. Je to svědek.“

„Je to svědek?“

„Jo, ale neuškodí mu, když to ještě chvílku nebude vědět.“

Aaron Fester se rozvážným krokem přiblížil k oknu, za kterým seděl drsně vyhlížející muž v bílém tílku. Tak s tímhle teď musí spolupracovat, aby zajistil průchod spravedlnosti. Tenhle typ lidí znal moc dobře.

„Měl by sám sedět a místo toho ho já potřebuju, aby si šel sednout někdo jinej. Ironie. I když tenhle konkrétní případ už za sebou jednou chládek má. Já sám jsem ho tam poslal. Tenkrát zmlátil nějakýho chlapa, dokonce na něj prej vytáhnul bouchačku, jenže jsem mu to nikdy nedokázal. Takže šel jenom za ublížení na zdraví.“

„No očividně se lekce minula účinkem, ale znáš to. Starýho psa ...“

„Nedělal jsem si iluze. Nedělám si je u nikoho, když to udělá jednou, není nic, co ho zastaví příště. No nic, díky Pete.“

Potom slyšel jen neurčitou odpověď, lehké vrznutí zavírajících se dveří a najednou stál sám, pouze se svým společníkem za sklem. Ten sice vypadal, že něčí přítomnost očekává, nevěděl, že se jedná právě o Aarona. Ten přistoupil ještě o krůček blíž.

Když se tito dva muži spolu setkali posledně, trvalo mu hodinu vypáčit z něj jen jméno a adresu. Potom pohárek jeho trpělivosti přetekl a uchýlil se i k méně ortodoxním metodám výslechu. Nebylo to správné, ale věci se alespoň daly do pohybu. Teď tady stojí a přemýšlí, kam až to zajde tentokrát. Musí to udělat, je to jeho povinnost, jenže on tady nemá v ruce vyšší kartu. Modlil se jen, aby si to muž ve výslechové místnosti včas neuvědomil.

Těžce vzdychl, vyšel na chodbu.

„Ta pitomá zářivka snad nikdy nebude svítit pořádně,“ pronesl k blikajícímu stropu. Poté vyšel pár schodů a zabočil vpravo, přímo do své kanceláře. Tady do svého stolu uložil služební zbraň, vzal si desky připravené na vrcholu hory papírování. Když se znovu vydal na chodbu, hned za dveřmi vrazil do někoho v uniformě.

„Pardon, poručíku. Neviděl jsem vás tu, akorát mířím dolů na výslech. Pete mi přivez toho chlapa.“

„Ano, však já tu na vás taky čekám. Víš, Aarone,“ plynule přešel poručík do tykání, „já tě nemůžu nechat vést ten výslech. Už jsi ho jednou zapásnul, nemůžu tu mít střet zájmů, když to není nezbytně nutný. A ono není.“

„Ale poručíku, vždyť já jsem na něj původně natrefil, je to moje stopa. Kdyby nebylo mě, tak už jsme to dávno uzavřeli. Tak proč si, do háje, nemůžu udělat jeden výslech?“

„Domluvil jsem, stoupni si za zrcadlo.“

Aaron se otočil na podpatku, práskl s dveřmi své kanceláře a vztekle hodil papíry někam do kouta. Tohle byl pro něj vrchol nespravedlnosti. On přece říkal, že vrahem je manželka, on zabránil tomu, aby byl případ uzavřen, on se dovtípl, že v domě byl ještě někdo jiný a on dostal ten nápad, kontaktovat jejich člověka nastrčeného ve zdejší organizaci. ON, ON, ON a zase ON, jenomže případ má nakonec vyřešit někdo jiný. ON si může tak akorát sednout v kanceláři a poté někomu potřást pravicí.

„Tak to určitě ne.“ Jenže oni mě budou potřebovat, s jistou dávkou zadostiučinění si uvědomil. Vždyť já mám všechny informace k případu, má rovněž všechny fotky a důkazní materiály.

No, řekli, že má jít za zrcadlo, tak přesně to taky udělá. Vystoupil z místnosti, otočil se a zamkl za sebou dveře. Poté vyrazil svižným krokem směrem zpět, bez povšimnutí minul pobližující zářivku, vstoupil do místnosti, kde předtím hovořil s informátorem, přitáhl si židli z odlehlého kouta a zadíval se do místnosti před ním.

Za stolem stále stejně seděl Dominique Éloi, jediný rozdíl byly dvě postavy sedící mu naproti, zjevně uprostřed svého vypravování. Dominique seděl s maskou nezájmu. Doopravdy však poslouchal velice pečlivě. Uvědomoval si, že je oheň skutečně na střeše, ale nehodlal dát kůži zadarmo. „Koneckonců,“ pomyslel si, „já jsem skutečně nikomu nic neudělal.“

„To víte, že jo, nabídněte mu kdyžtak kafe a koláčky,“ rozčílil se ze své pozorovatelný Aaron. Nucen sledovat snahu svých kolegů, která nutně vedla k nezdaru a promarnění jinak velice perspektivní příležitosti. Oni prostě nevědí jak na to, uvědomil si. Celá jeho práce vyjde vniveč, a je to jenom kvůli tomu, že ti dva kašpaři jednali s dospělým zločincem jako s miminkem v plenkách.

Uprostřed místnosti určené k výslechu mezitím stále probíhala bitva vůlí, která však výrazně pokulhávala na straně policejního sboru. Vždyť u výslechu by měl být člověk alespoň nervózní, ale tohle byl jednoznačný výsměch. Dominique se zřejmě rozhodl, že je načase ukázat, kdo je pánem situace, a tak vytáhl z kalhot krabičku cigaret. Chvíli ji se zájmem pozoroval a pak si jednu zapálil. Tvář policistů mu okamžitě prozradila vše, co potřeboval vědět. Tohle byla od této chvíle jeho hra. „Vaříte to tu na mě z vody, pánové...“

Aaron vztekle vyskočil ze židle. „Celý je to v háji.“ Co teď má dělat, jediný jeho svědek právě poznal, že i když na něj hodí vloupačku, nebudou schopni to dokázat, tak proč by se namáhal pomáhat jim s vyšetřováním vraždy. Tohle byla čistokrevná katastrofa pro jeho případ a on nemůže dělat zhola nic.

„Jen počkej, dojdeme si pro nějaký materiály a budeš zpívat jinak,“ pokusil se o výhrůžku jeden z jeho kolegů. Poté se oba zvedli z nepohodlných židlí. Opustili místnost a vydali se po schodech nahoru. Aaron pochopil, že si jdou pro důkazy zamčené v jeho kanceláři. V jeho zamčené kanceláři. To mu dávalo minimálně pět minut času. Ale dostal přímý rozkaz nezasahovat do vyšetřování, kvůli střetu zájmů. Vnitřní rozpor byl rychle vyřešen, pokud

Vojtěch Karna, Ve špatnou chvíli..., 2. místo v literární soutěži Macharův Brandýs, III. kategorie
dnes vzniknou nějaké problémy, nebudou kořenit v minulosti. Práskl za sebou dveřmi a předvedl dramatický vstup do místnosti s čekajícím zlodějíčkem, kterého však potřeboval, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost.

Dominique se na příchozího zadíval a s mírnou dávkou překvapení jej rozpoznal. „No vida, tak tohle bude zajímavější,“ usmál se tajemně.

„Jak se má tvoje malá?“ vypálil na něj policista od dveří.

„Moje malá, nevím, neviděl jsem jí pět let. Pokud bude mít štěstí, vyvede se po mamě, to by kost,“ odpověděl Éloi ze židle. Pocítil však mírnou nervozitu, tohle totiž nepůjde podle jeho představ. Dobře si pamatoval, jak tady seděl minule. Rozhodnutý nic nepřiznat, ale donucený vyspat ze sebe málem i kolik má vlasů na hlavě přesně na jednotky.

„Tak to je škoda, určitě už se zajímá, kde je tatínek, ale nevadí, brzo si o tobě přečte v novinách, vrazi mají vždycky místo na titulní straně.“

„Já jsem nikoho nezabil, tohle přece musí váš policejní mozek dobře vědět, detektive...“

„Můj policejní mozek nepokoušej, pamatuješ si, jak jsi dopad minule. To byl totiž policejní mozek, když ho vytočíš do červených otáček! Poučka je, nedělat to.“

Dominique se podruhé usmál, i tenhle policista věděl, že nikoho nezabil, takže od něj budou něco chtít. Snad ho nemají za práskače, to by značně pošramotilo jeho citlivou duši. A pak by za sebe neručil. Za sebe a za svoje chování. I policejní výslech přece musí znát své limity. Další potyčka by byla velice nešťastná.

„Tak hele, nemam pro tebe žádnou novinku. Ty dobře víš, že na tebe nic nemáme. Ale potřebujeme od tebe pomoci. Tak udělej jednou v životě něco pořádně a řekni nám, co potřebujem vědět,“ prostě mu sdělil Aaron a opřel se o zeď.

„Když já pro vás, pane policisto, skutečně nic nemám,“ dostalo se mu výsměšné odpovědi.

„Tohle asi nikam nevede, co? Ty si to prostě moc užíváš, tuhle manipulaci. Ale něco ti povím. I když tady oba víme, že jsi nikoho nezabil. Teda, alespoň toho chlapa v baráku, že jsi nezabil. Tak zbytek policejní stanice i celého sboru je přesvědčený o opaku. Takže máš mě, jako svůj jedinou pomoc. I když tě třeba neodsoudí, obvinění z vraždy ti nikdo neodpáře. A než se dočkáš rozsudku, budeš mít peklo na zemi.“

Na tomhle něco bylo. I Dominique to musel uznat. Cítil lehké mrazení v zádech i pocení po celém těle. Tady už o něco šlo a tomu se musel nutně přizpůsobit.

„Takže, kdybych náhodou něco málo věděl. Čistě náhodou. To by mi pomohlo?“

„To záleží, jestli to bude mít nějakou hodnotu...“

Vojtěch Karet, Ve špatnou chvíli..., 2. místo v literární soutěži Macharův Brandýs, III. kategorie

A když se Éloi chystal vypovědět svůj příběh, otevřely se znovu dveře a do místnosti vstoupili oni dva muži, kteří vedli původní výsledky. Zůstali stát ve dveřích s mírně překvapeným výrazem na tvářích, ale před tím vrahem si nemohli dovolit zpochybnit jednoho ze svých kolegů.

„Ehm, Aarone, pojď s námi, prosím tě, na chvíli do kanceláře, přišly ty výsledky z laboroky, o který jsi žádal.“

Když se Aaron dovtípil, co se od něj očekává, pomalu opustil místnost. Poodešli společně od dveří pár kroků a pak přišlo přesně to, co očekával, ale na co byl připravený.

Oba muži se na něj otočili, zdánlivě synchronizovaným pohybem. Výrazy na tváři prozrazovaly značné pobouření.

Nedal jim však šanci cokoliv říct. Tohle si nemínil nechat líbit.

„Dejte mi oba dva pokoj, vy žabaři.“

Odstrčil jednoho z nich rukou a do druhého vrazil ramenem. Protlačil se kolem nich a svižným krokem se vydal zpět do své kanceláře. Zabouchl za sebou dveře a nalil si sklenku své oblíbené whisky. Výjimečně v běžné pracovní době. Vlastně poprvé. Posadil se za stůl a přemýšlel, jakým směrem se bude nyní ubírat jeho práce.

Přemýšlel dlouhé chvíle, možná i hodinu. Čas nyní šel zcela mimo něj. Dokonce nezaregistroval ani důrazné zaklepání na dveře. Vnímal pouze vstupujícího člověka. Byl to poručík, tvářící se značně nelibě. Zavřel dveře, přeskočil veškeré zdvořilosti a patřičně se do Aarona obul.

„Slyšel jsem, že jsi byl dole u tý gorily. Ale o tom bys ty nic nevěděl, vid’?“

„Byl jsem tam,“ odvětil mu Aaron lhostejně. „A co jako?“

„To snad nemyslíš vážně, vysloveně jsem ti zakázal...“

„Já vim, jenomže jsem se nemohl dívat, jak tomu ti dva packalové dávají, takže jsem šel a snažil se to udělat pořádně. Bohužel jsem na to neměl ani pět minut.“

„Andy a Clark na tebe podávají stížnost, nedají si říct. Ne že bych je vinil. No, a dokud se to nevyřeší, podle protokolu tě musím suspendovat. Takže je tohle tvůj poslední případ možná na pár měsíců. Dominique Éloi odmítá mluvit s kýmkoliv kromě tebe.“

Aaronovi chvíli trvalo, než zpracoval vše, co právě slyšel. Suspendování hodil za hlavu, ale srdce se mu rozbušilo očekáváním. Tak to přece jenom vyřeší. Snad.

„Dobře, hned tam budu, jenom si připravím nějaký věci, co budu potřebovat.“ Dostalo se poručíkovi jediné odpovědi. Poté se k němu otočil zády.

Vojtěch Kernet, Ve špatnou chvíli..., 2. místo v literární soutěži Macharův Brandýs, III. kategorie
Zvedl ze stolu složku plnou fotek. „Tak jdeme na to...“

.....

Policejní auta prudce zastavila před domem v luxusnější čtvrti města. Vyskákalo z nich několik policistů, mezi nimi i Aaron Fester. Vydal se svižným krokem k domovním dveřím, prudce zaklepal a netrpělivě nahlédl dovnitř skleněnou tabulkou v jejich horní polovině.

Dveře otevřela mladá žena. Se vzteklým výrazem na tváři se otočila přímo na Aarona a chystala se mu nejspíše sdělit své dojmy. Nedostala k tomu prostor.

„Mia Kerstin, pánové,“ informoval své muže. „Máte právo nevyprávět, a cokoli řeknete, může být dále použito proti vám. Tímto vás zatýkám za vraždu svého manžela. Tedy, lépe řečeno, za účast na vraždě.“

„Tady je povolení k prohlídce vašeho domu“, informoval ji dále a bez vyzvání vstoupil dovnitř. „Vy dva ji odvezte na stanici, ostatní za mnou.“

Rychle vyběhl po schodech, vstoupil neomylně do ložnice, kde se pokusil najít kabelku obviněné. „Tak mi, pánové, poraďte, kam si žena schová svého milence.“

Kolem domu se většinu dne potloukalo několik policistů, neustále si vyměňující pozice jednou venku, podruhé uvnitř domu. S příchodem tmy však dům zel prázdnotou.

.....

Dalšího dne si u stánku s novinami Aaron četl palcový titulek: „VYŘEŠIL VRAŽDU, PODAL VÝPOVĚĎ.“